

дозата до срѣдь нощъ или поне догдѣто ти се приспи. Това ще направишъ непрѣмѣнно, въ точностъ, както ти казвамъ, ако искашъ утрѣ да бъдешъ здравъ и да ме черпишъ, да?

Азъ кимнахъ отъ глава и притурихъ:

А докторътъ Владко и хипиятъ?

— Остави тие билери на страна и запрати тия отрови! извика Кибритовъ.

Добрѣ, но, приятелю . . .

— Не обичамъ никакви противорѣчиви нота; ще слушашъ и ще изпълнявашъ въ точностъ зарѣжитѣ ми, защото искамъ да станешъ здравъ, и повече нищо.

Повече нищо?

— Нищо, нито йота. Сега сбогомъ и до виждане.

Слѣдъ послѣдния си лаконически отговоръ Кибритовъ станъ, пѣхтѣйки и крякайки, сле си очилата, отри ги о кърпата си, надѣна ги папъ, закопча си сетрето, подаде ми ржката си, нарече ме свой пациентъ и си отиде като истъ докторъ, когото визитата се бѣ свършила и не му оставаше друго, що да прави у възглавието на болника.

Въздъгнахъ си. Попитахъ се, що бѣше това и ако не бѣше нѣкоя халюцинация, извикана отъ болното ми състояние. Ала тукъ нѣмаше и не можеше да бѣде никаква халюцинация: Кибритовъ, всепознатий Кибритовъ туку що сѣдеше и се разговаряше съ мене. Идеше ми да не повѣрвамъ за нравственото му падение до таква съ степень. Отъ кога се е впусналъ той, мисляхъ си, въ явель доландарджилъкъ и въ билерски мистификации; кое го е накарало и кара, и защо тольосъ настояванье и увиванье още въ пѣрвата си срѣца съ мене, слѣдъ толкова години взаимно отбѣгване единъ другиго? Прѣдишнитѣ му истории азъ знаяхъ; азъ знаяхъ също така и наклонността му къмъ шарлатанството, за което и не твърдѣ го имахъ на очи. Отъ своя страна и той ме имаше записанъ на тевтерчето си като вариклечко, саможивъ и неоткровенъ приятель. Ала азъ не го мисляхъ до толкова нахалъ. За друго дойде той, мислехъ си, навѣрно друга бѣ цѣльта му, нѣ на пѣрвий пѣтъ друго излѣзе.

II.

Жена ми влѣзе.

Ти чу ли Кибритова? попитахъ ѝ.

— Азъ всичко подслушахъ.

А ти гдѣ бѣше, като се разговаряхме?

— Въ смежната стая.